

Překlad
a průvodní slovo
Mnislav Zelený
Atapana

KUMEWAWA, SYN DŽUNGLE

TIBOR SEKELJ

Ilustrace Miloš Vacík

KUMEWAWA, SYN DŽUNGLE

**KUMEWAWA,
SYN DŽUNGLE
TIBOR SEKELJ**

Překlad a průvodní slovo Mnislav Zelený Atapana

Ilustrace Miloš Vacík

Kniha vychází s finanční podporou Ministerstva kultury České republiky.

Kumeuaua, la filo de la ganĝalo

Czech edition © Argo, 2024

Copyright © Tibor Sekelj – heirs, 2024

Translation, epilogue, appendix © Mnislav Zelený Atapana, 2024

Illustrations © Miloš Vacík, 2024

ISBN 978-80-257-4387-4 (váz.)

ISBN 978-80-257-4526-7 (e-kniha)

1.

JAK SE SEZNAMUJE INDIÁN

„Jaguár! Jaguár!“ křičeli moji spolucestující jeden přes druhého. Někteří z nich se opírali o zábradlí našeho malého parníku, jiní rychle utíkali vzhůru po schodišti, aby se dostali na horní palubu.

I mě přilákaly vzrušené výkřiky, a když jsem vyšel z kajuty, uviděl jsem neobvyklou scénu. Divoký proud řeky unášel proti nám malý ostrůvek. Pluli jsme proti toku řeky Araguaia, přítoku řeky Tocantins, která se vlévá do delty Amazonky. Řeka je to vrtošivá a často se stává, že silný proud strhne kus břehu a nese ho spolu se stromy i zvířaty, která se na něm zrovna ocitla. Všichni cestující na palubě rozrušeně na plovoucí ostrůvek ukazovali. Podíval jsem se tím směrem a pochopil, proč jsou tak rozrušení.

Na plovoucím ostrůvku mezi stromem a keři stál jaguár, největší a nejnebezpečnější zvíře jihoamerických pralesů.

Už několikrát jsem měl možnost ho v džungli vidět. Vždy působil majestátně, ladně se pohyboval a vypadal, jako by byl neustále připravený k útoku. Tentokrát nejevil žádný ze svých charakteristických rysů. Jeho žlutavá kožešina s černými skvrnami byla celá vlhká a špinavá a vypadal

jako mokrá unavená kočka. Přitiskl se ke stromu a díval se na nás pokorným pohledem, kterým jako by žádal o pomoc. My jsme ho však zachránit nemohli.

A zatímco jsme ho se soucitem pozorovali, krále džungle unášel divoký proud. Bylo jasné, že ostrůvek se časem rozpadne a on se utopí ve vlnách, pokud se mu nepodaří včas doplavat ke břehu.

Jaguár nám už zcela zmizel z dohledu a my jsme stále postávali na palubě. Najednou námi otřásl silný náraz. Někteří pasažéři se zapotáceli, jiní popadali na podlahu paluby. Parník se zastavil a ozvalo se děsivé praskání. Zvedl se zmatený povyk a rámus. Cestující se v panice tlačili, jedni chtěli utíkat doprava, jiní doleva, někteří běželi vzhůru po schodišti, jiní dolů. Náhle někdo vykřikl:

„Potápíme se!“

Bylo to tak! Těm, kteří se nacházeli na spodní palubě, voda zaplavila nohy. Panika se zvýšila. Ze všech stran se ozýval nářek žen a křik dětí. Konečně se objevil kapitán. Jeho hlas zesílený tlampačem se pokoušel upoutat pozornost a získat si respekt.

„Dámy a pánové, netlačte se! Nehrozí žádné nebezpečí. Máme záchranné čluny, které vás převezou na břeh. Uklidněte se! Nekřičte a netlačte se!“

Zčásti díky jeho slovům a zčásti díky dvěma námořníkům, kteří spouštěli záchranný člun, jsme se trochu uklidnili. Nejdříve převezli na břeh čtyři matky s dětmi. Pak se námořníci vrátili a přepravili ostatní ženy. Nakonec přišla řada na muže. Bylo nás celkem třicet a evakuace trvala asi hodinu. Mezitím co jsme s netrpělivostí čekali, až na nás přijde řada, voda stoupala stále výš. Teprve až když poslední z nás dorazil na břeh, kapitán a posádka opustili loď.